

politieke portretten

GOEBBELS

door Kees Andriess

Dr. Paul Joseph Goebbels is nog jong, en in hem brandt nog de jeugdige geestdrift voor zijn idealen; een geestdrift, die hem soms tot ondoordachte uitbarstingen van zijn temperament drijft, doch die hem tevens tot een der meest sympathieke figuren van het huidige Duitsland maakt.

„Schrumpfigerman” noemen zijn tegenstanders hem, spottend met zijn kleine gestalte. Goebbels' uiterlijk is inderdaad alles behalve Arisch, en onder de leden van de buitenlandse persvereniging in Berlijn deed gedurende de dagen van de ergste jodenboycot de kwinkslag opgeld, dat de propagandaminister het ere-voorzitterschap van een „Verein deutscher Staatsbürger jüdischen Aussehens” had aanvaard.

Toch heeft hij geen druppel joods bloed in zijn aderen, zijn voorvaderen waren allen katholiek, en voor het merendeel kleine handwerkslieden. Goebbels is trots op zijn eenvoudige afkomst, in zijn studeerkamer hangt zijn „Ahnentafel”, waarop telkens weer voorkomt het woord „boer” — „hoefsmid” — „wagenmaker”.

Achter het zware, glanzende bureau lijkt hij nietig, en de glimlach, die herhaaldelijk over zijn gelaat glijdt, heeft iets jongensachtigs over zich. Iets jongensachtigs, dat over zijn hele gestalte ligt, en aan

zijn spreken een bijzondere bekooring geeft. Alleen als de telefoon gaat, — en dat gebeurt dikwijls tijdens ons onderhoud —, en hij zijn orders geeft, dan zit daar plotseling weer de minister van Propaganda en Volksvoorlichting voor me, met een loodrechte rimpel boven zijn neus, en een autoritaire stem, die kortaf beveelt.

Levendig, rusteloos, dat is Goebbels. Terwijl hij spreekt zit hij geen ogenblik stil, hij draait heen en weer in zijn stoel, staat op en ijsbeert door de kamer, staat een moment nadenkend voor een van de grote vensters, en keert weer terug naar zijn stoel.

„Ik had toneelspeler willen worden. De „Bühne” was m'n ideaal; het mooiste, wat de Duitse kunst

ons gegeven heeft, achter het voetlicht tot leven te brengen. . . . Maar het was onmogelijk. Mijn voet. . . . Goebbels heeft een klompvoet, waardoor hij enigszins mank loopt. Dit gebrek is de tragedie van zijn leven. Steeds werd hij er om bespot, op school, op de universiteit, gedurende zijn latere leven. En wellicht is ook het daardoor ontstane minderwaardigheidscomplex mede er de oorzaak van dat hij zich nooit rust gunt, doch steeds weer opzweept tot nieuwe daden.

Er valt een kort zwijgen. Dan gaat de minister verder.

„Ik studeerde. Van allerlei: letteren, sociologie, filosofie. In dat laatste vak promoveerde ik te Heidelberg in 1920. In het totaal bezocht ik acht universiteiten, te Keulen, Frankfurt, Würzburg, Berlijn, Freiburg, München, Bonn, en dan Heidelberg. Daarna als plepjong journalistje — even schat hij glimlachend de leeftijd van zijn bezoeker — aan een krant in het Rijnland. Ik leerde Hitler kennen en sloot me direct bij hem aan. Dat was in '22. De „Völkische Freiheit“ in Elberfeld werd mijn strijdblad. Het was geen gemakkelijk werk in het rode Rijnland, de pennestrijd met het ene blad was nog niet voorbij, of er ving weer een niet minder scherpe polemiek aan met het andere. En onder de bedrijven door organiseerden we de nieuwe gouw Rijn-Roer. Daarna, in '26, naar Berlijn, waar ik de moeilijkste tijd van mijn leven heb doorgemaakt. We begonnen met een groepje van enkele tientallen tegen het overwicht van de miljoenenstad. On-

schatbare diensten bewees ons het nieuwe blad, dat ik daar stichtte: de „Angriff“. „Voor de onderdrukten, tegen de uitbuiters“, was het devies van de krant. Thans, acht jaar later, beheersen wij niet alleen Berlijn, doch het gehele rijk. Deze strijd heeft jammer en ellende met zich meegebracht, en vele trouwe vechters voor het ideaal kostte zij het leven. Maar zij was het waard, want wij vochten voor ons land.“

Dezelfde avond spreekt hij in het Sportpalast. Reeds uren voor de aanvang is het grote gebouw stampvol mensen, die in een oorverdovend gejuich uitbarsten, als de tengere gestalte van Goebbels op het podium verschijnt. Hij spreekt, met een pathos en een vaart, die ons, nuchtere Hollanders, op de grens van het ridicule schijnen. Doch het publiek juicht en klapt als razend. Hier zijn geen individuen meer, hier is slechts de kneedbare grote massa. En het is Goebbels, de minister van Propaganda en Volksvoorlichting, die het als geen ander verstaat om deze massa op te zwepen tot tomeloze hartstocht.

De levensbeschouwing van Dr. Goebbels is de mijne niet, verre van dien. Doch hoewel ik zijn inzichten verwerp, koester ik eerbied voor den mens. Want op zijn wijze zoekt hij het heil van de mensheid, en dit eerlijke pogen geeft recht op waardering. (Alle rechten voorbehouden).

In Amerika is een machine uitgevonden, die 660.000 omwentelingen per minuut volbrengt. Hoera voor het snelle tempo. 't Ging ook al te langzaam.

In 1934 heeft Amerika 16 negers gelyncht, dat is bijna 50% minder dan in 1933.

Volgens geleerden wekken rood en geel de eetlust op, blauw en groen maken uw appetit minder.

De Russische scherprechter is overspannen en ging met vijf maanden verlof.

In West-Siberië vond iemand in een goudmijn een goudklomp van 2348 gram.

Op 1 Jan. j.l. was er van de circa 18.000 H.A. grote Wieringermeerpolder ongeveer 11.500 H.A. in cultuur gebracht.

Japan schijnt geruisloze vliegtuigmotoren uitgevonden te hebben.

Er wonen in Palestina 1.036.000 mensen.

Dr. Barnum Brown, paleontoloog, heeft een dinosauriërpoel ontdekt, die 125000000 jaar oud is. Wij denken, dat hij zich vergist. De poel moet 125000001 jaar oud zijn.

In Parijs zijn 21000 schuilplaatsen ter beveiliging tegen bomaanvalen. In naam van de vrede.

Het tatoeëren behoort ook in de beschaafde landen nog niet tot het verleden. In New-York wordt deze kunst nog al eens in barbierswinkels uitgeoefend.

Vrijwel langs dezelfde weg die Mozes en de kinderen Israëls volgden van Egypte naar Kanaän, wordt thans een grote autoweg aangelegd.

De bokswedstrijd Carnera—Bear werd door 50000 personen bijgewoond. We zijn beschaafd.

Men denkt er in Parijs over, een toren te bouwen van 2000 meter hoogte. In elk geval is er al een ontwerp voor. De toren moet dan dienst doen, om Parijs te verdedigen tegen luchtaanvallen en gifgassen. Toren van Babel. Spraakverwarring.

De nieuwste mode is thans saffierblauwe haarkleur.

Volgens Duitse bladen is de Nederlandse Kerk te St. Petersburg (Leningrad) door de Sovjet gesloten.

